

Pussy Riot
En pønkebønn for frihet

Oversatt av Martin Paulsen

F°155

Flamme Forlag . Oslo . 2013

Forord

Singelen du holder i hånda inneholder ni nyoversatte tekster skrevet av det russiske kunstpunkkollektivet Pussy Riot. Utvalget inkluderer sangtekster, manifeste og sluttappeller fra rettsaken mot Nadezjda Tolokonnikova, Jekaterina Samutsjevitj og Maria Aljokhina. De tre ble arrestert 3. mars 2012 etter en performance i Frelserkatedralen i Moskva, tiltalt for hooligansime og dømt til to års fengsel. Samutsjevitj ble senere løslatt fordi hun aldri deltok i framføringen.

Pussy Riot oppstod høsten 2011 som respons på Putins bekjentgjørelse av at han ville stille til presidentvalg for tredje gang. I et Russland hvor stabilitet er viktigere enn demokrati – hvor feminisme er et skjellsord og synet på homoseksualitet som perversitet er på frammarsj – kjører gruppa et beinhardt avantgardistisk *pussy riot* rettet mot konsolideringen av Putins patriarkat. Et strategisk, obscønt og insisterende fitteopprør *fra* det organet som definerer kvinnen – *mot* redusering av kvinnen til objekt for penetrering og fødsel («Kvinnene skal føde og elske», som de synger i «Jomfru Maria, jag Putin vekk»).

Pussy Riots tekster byr på en inspirerende inngang til innsikt i vilkårene for demokrati i det samtidige Russland, og et utgangspunkt for økt forståelse av Russlands historie, kunst og politikk. Tekstene er vitnesbyrd fra et intellektuelt og modig kunstkollektiv. Som så mange kritikere i Russland må Pussy Riot betale dyrt for sine ytringer. Vi er stolte over å kunne bidra til å spre deres ord.

Trine K. Haagensen & Martin Paulsen

Død over fengselet, slipp protesten løs

Å innta gata er en lystig sport
Den enkeltes vilje til makt, uten de forpulte førerne
Direkte handling er menneskehetens framtid
LHBT, feminister, beskytt fedrelandet!

Død over fengselet, slipp protesten løs!

Tving purken til å tjene friheten
Protester fører til godt vær
Innta plassen, gjør en fredelig okkupasjon
Ta automatvåpenet fra alle purkejævlene

Død over fengselet, slipp protesten løs!

Fyll byen, alle plasser og gater
Det er mange av dem i Russland, la gourmet-maten være
Åpne alle dører, ta epålettene av
Kjenn frihetens lukt med oss

Død over fengselet, slipp protesten løs!

*

Løslat brosteinen

Velgerne stues inn i klasserom
Valgbåsene råtner i innestengte lokaler
Det lukter av svette og stinker av kontroll,

Gulvene er feiet og stabiliteten venter.

Løslat, løslat, løslat brosteinen

Løslat, løslat, løslat brosteinen

Toalettene er vasket, kyllingene kledd i sivil

Žižeks gjenferd skylt ned i do

Khimki-skogen er ryddet, Tsjitsjikova nektes å stille til valg

Feministene er sendt ut i mammapermisjon

Løslat, løslat, løslat brosteinen

Løslat, løslat, løslat brosteinen

Det er aldri for sent å bli en herskerinne

Batongene er klare, ropene høres stadig tydeligere

Varm opp musklene i bein og armer

Politimannen slikker deg mellom beina

Løslat, løslat, løslat brosteinen

Løslat, løslat, løslat brosteinen

Den egyptiske lufta er sunn for lungene

Lag et Tahrir på Den røde plass

Tilbring en rasende dag blant sterke kvinner

Finn et spett på balkongen, løslat brosteinen

Tahrir Tahrir Tahrir Benghazi

Tahrir Tahrir Tahrir Tripoli

Russland trenger et feministisk piskeslag!

Kropotkin-vodka

Okkuper byen med en steikepanne
Gå ut med støvsugeren, få en orgasme
Forfør bataljonene av politijomfruer
Nakne politifolk gleder seg over den nye reformen

Til helvete med sexistene, de forpulte putinistene!

Kropotkin-vodkaen skvalper i magesekkene
Du har det bra, mens Kreml-jævlene
har et opprør på do, forgiftninga er dødelig
Det hjelper ikke med blålys, Kennedy venter

Til helvete med de jævla politisjefene!

Jeg har visst sovet, det er en ny dag – på ny skal jeg
undertrykke,
Slåsshansken i lomma, feminismen er spisset
Bær din suppe til Øst-Sibir
Slik at *the riot* skal bli voldsomt nok

Til helvete med sexistene, de forpulte putinistene!

Putin har pissa på seg

En opprørsk kolonne går mot Kreml
I FSBs kontor eksploderer vinduene
Kjøterne pisser på seg bak de røde murene
Riot krever at Systemet må aborteres!

Angrep ved daggry? Jeg sier ikke nei
Vi straffer med piskan for vår og deres frihet
Jomfru Maria lærer oss å slåss
Feministen Magdalena er på vei til demonstrasjonen

Opprør i Russland – protestens karisma
Opprør i Russland – Putin har pissa på seg
Opprør i Russland – vi eksisterer
Opprør i Russland – Riot Riot

Gå ut på gata
Lev på Den røde plass
Vis borgernes sinne
hva frihet er

Misnøye med det mannlige hysteriets kultur
Den dyriske førerstilen fortærer hjernene
Den stive penisens ortodokse religion
Pasientene anbefales å innta konformitet

Regimet vil sensurere drømmer
Tida er kommet for undergravende konfrontasjon

Flokken av det sexistiske regimets kjøtere
Ber den feministiske spydspiss om tilgivelse

Opprør i Russland – protestens karisma
Opprør i Russland – Putin har pissa på seg
Opprør i Russland – vi eksisterer
Opprør i Russland – Riot Riot

Gå ut på gata
Lev på Den røde plass
Vis borgernes sinne
hva frihet er

*

Jomfru Maria, jag Putin vekk

Jomfru Maria, jag Putin vekk
Jag Putin vekk, jag Putin vekk

Svarte prestekjoler, gyldne epåletter
Hele menigheten bukker krypende
Frihetens gjenferd er i himmelen
Gay-pride er sendt til Sibir i lenker

KGBS leder er deres viktigste helgen
Han fører protestantene i konvoi fra glattcella
For at den allerhelligste ikke skal fornærmes
Kvinnene skal føde og elske

Guds avskum, avskum, avskum
Guds avskum, avskum, avskum
Jomfru Maria, bli feminist
Bli feminist, bli feminist

Kirkens hyllest går til de råtne førerne
En kirkelig prosesjon av svarte limousiner
En forkynner tar turen til din skole
Kom til timen – ta med penger til ham!

Patriark Gundjaj tror på Putin
Han burde heller tro på Gud, den jævelen
Man kan ikke bytte ut demonstrasjoner med
jomfru Marias belte
Den evige jomfru er med oss i våre protester!

Jomfru Maria, jag Putin vekk
Jag Putin vekk, jag Putin vekk

*

Hvorfor trenger Russland et feministisk piskeslag?

I dag, på revolusjonsdagen, har vi sluppet vår første musikk-video «Løslat brosteinen» basert på en sang fra vårt første album *Drep mannssjåvinisten*. Vi ble umiddelbart nedrent med flere titalls forvirrede spørsmål: «Er feminismen virkelig aktuell i dagens Russland?»

Vi synes alltid det er latterlig å høre når noen erklærer at feminismen mangler aktualitet i dagens Russland. For det

er jo ikke lenge siden Dumaen vedtok en abortlov som sterkt begrenser rettighetene til alle landets kvinner. Det er blitt så vanskelig å utføre en gratis abort at kvinnene står foran det ubehagelige valget mellom å betale for abort eller føde et uønsket barn. Vi ble overrasket over det totale fraværet av reaksjoner på denne loven og fraværet av enhver form for offentlig diskusjon. I media kunne man ikke finne en eneste uttalelse verken for eller mot loven i løpet av den tida den ble behandlet i Dumaen. Russlands borgere foretrakk å ikke blande seg inn i avgjørelsen av dette spørsmålet, slik de heller ikke gjør det i så mange andre politiske spørsmål.

Hvorfor skjer dette? Sannsynligvis fordi spørsmål knyttet til feminisme, økologi, seksuelle minoriteters rettigheter og lignende ukonvensjonelle politiske saker regnes for annenrangs i vårt samfunn. Vi mener derimot at det nettopp er slike saker som kan få fart på det politiske livet i landet. Et sivilsamfunn, som så mange som drømmer om, vil bli vevd sammen nettopp med utgangspunkt i slike aktiviteter, mangfoldige og mangeartede. Dessverre er det til og med i opposisjonskretser mange som blir overrasket når vi begynner å snakke om feminisme eller om beskyttelse av seksuelle minoriteters rettigheter. «Hvordan kan dere snakke om feminisme når Putins tredje periode er like om hjørnet?!» – hører vi stadig vekk. Vi er overbevist om at en slik holdning til de såkalte «annenrangs» sakene er svært gunstig nettopp for Putin, hvis tredje periode alle prøver å forhindre. Dersom vi tar for oss problemer knyttet til feminisme, seksuelle minoriteter og økologi, vil protestene bli mer innholdsrike og overbevisende, og vi vil få større ressurser til å stå imot det sittende politiske regimet.

(7.11.2011)

Fjern først bjelken i ditt eget øye, så vil du se

Etter å ha sett det enorme antallet av tankevekkende tilbake-meldinger på vår opptreden, var vi helt nødt til å klargjøre vår posisjon i den forbindelse. Vi må si at vi ble glade for fader Kurajevs uttalelse: Vi burde klypes i siden og føres med pannekaker. De pannekakene så vi aldri noe til. I stedet ble vi oversvømt av sinte, hatefulle og ukristelige kommentarer. Da vi så nærmere på det enorme mangfoldet av scenarier for hvordan vi skulle drepes, ble vi slått av de troendes fantasi og gjorde oss noen tanker om ortodoksiens skjebne i landet vårt. Den Putin-tro journalisten Maksim Sjevtsjenko mener for eksempel at «... russisk-ortodokse kvinner må arrestere og piske disse tispene med bjørkeris. La det også bli en performance. En slik skam vil jo uansett bare øke deres popularitet.» Den Kreml-nære nasjonalisten Kholmogorov foreslår: «Hvis jeg var kirketjener, ville jeg ha kledd av dem til undertøy, veltet dem i honning og fjær, barbert av dem alt håret og jaget dem ut i kulda til de ventende tv-kameraene.» Anonyme nettbrukere truer med å brette beina våre. Det verste er at alle disse grufulle fantasiene, ofte av seksuell karakter, ytres i ortodoksiens navn. Denne religionen priser jo egentlig askese, tilgivelse, ydmykhet og kontroll over kroppslige lyster.

Dessuten har etikken til de såkalte forsvarerne av ortodoksien en gammeltestamentlig karakter: «Øye for øye, tann for tann.» Venner – dersom dere foretrekker Det gamle testamentet foran Det nye, som ble gitt oss av Jesus Kristus – kall dere selv da for jøder, og ikke kristne. Jomfru Maria ville for eksempel aldri ha ønsket å se oss med brukne bein eller

barberte hoder. Øye-for-øye-prinsippet er Talions prinsipp og var utbredt blant de tidligste, primitive folkeslagene. Kristi komme endret etikkens grunnlag og gjorde den human. Slik talte Jesus i Bergprekenen og Saligprisningene: «Salige er de barmhjertige, for de skal få barmhjertighet», «salige er de ydmyke, for de skal arve jorden», «salige er de som er forfulgt for rettferdighets skyld, for himmelriket er deres». Vær barmhjertige, ikke døm andre, og vær fullkomne, slik vår Himmelske Far er fullkommen. Jesu humanisme og toleranse er beundringsverdig, men man får inntrykk av at «ortodoksens beskyttere» ikke følger ham, men står for primitive, macho-aktige, før-historiske etiske doktriner.

Vår feministiske retning og det at vi i tillegg støtter LHBT-bevegelsen har bare gjort våre motstandere enda bitrere. Det var nettopp derfor de høyerestående representantene for Den russisk-ortodokse kirka ble så opprørte og tre ganger har krevd at statsadvokaten skulle åpne sak på grunnlag av vår opptreden i Frelserkatedralen. Den russisk-ortodokse kirka fører en kjønnspolitikk og en valgkamp som er diametralt forskjellig fra vår, og er fullstendig klar over det. Vi er deres ideologiske fiender. Nå bruker kirkerepresentantene troen og sakramentet som ideologisk rettferdiggjørelse for sin propaganda. Den russisk-ortodokse kirka oppfordrer til hat mot gruppa Pussy Riot, mens de kynisk skjuler seg bak sine embeter. Den russisk-ortodokse kirke ble støtt av at vi fokuserte på det skammelige samarbeidet mellom patriarken Kirill og Vladimir Putin. Kirill agiterer hemningsløst for Putin og undertrykker enhver kritikk av det tøylesløse samarbeidet mellom kirka og makta med lynhurtig initierte rettssaker, slik det skjer i vårt tilfelle.

For enkelte journalister passer det bra å framstille vår opp-
treden som om den var anti-religiøs. Vi på vår side kritiserer
kirkas forsøk på å oppnå en dominerende posisjon i Russlands
offentlige og politiske liv. I vår gruppe er det også troende, vi
har respekt for religioner og for den russisk-ortodokse religio-
nen i særdeleshet, og nettopp derfor blir vi så opprørt over at
den store og lysende kristne filosofien blir brukt på en så skit-
ten måte. Vi blir forbannet over at det vakreste nå fornedres.
Dette er problemet med en statsmakt som forsøker å appropri-
ere og underlegge seg det aller beste. Derfor henvendte vi oss
til Jomfru Maria med en bønn om å jage vekk Putin.

Mange ble opprørt over at vi avholdt pønkekonserten vår
i en katedral. Vi på vår side mener at dette ikke er en katedral,
men en skam. Ikke Frelserkatedralen, men Frelserkammen.
Det er ikke Herrens hus, men Den russisk-ortodokse kirkas
kontor. Vi avla en offisiell visitt til Den russisk-ortodokse kir-
kas kontor for å si det vi mener. Frelserkatedralen ligner ikke
på et sted for åndelig utfoldelse, men på et business-senter:
bankett-saler som leies ut for store summer, renseri, vaskeri
og bevoktet parkeringsplass. På Frelserkatedralens hjemme-
sider kan man lese at «Katedralsalen er en flerfunksjonell
sal ... I Katedralsalen holdes konserter ved kirkekor, folke-
musikkensembler og symfoniorkestre, og dessuten høytidelige
seremonier og andre arrangementer»; salen er utstyrt med
snømaskiner (2 stykker), røykmaskiner (2 stykker) og en såpe-
boblemaskin. Som dere ser var alt klart for vår pønkebønn.
Da vi presenterte vårt kirkekor og den høytidelige pønke-
bønn-aksjonen, brukte vi miksepulten til aksjeselskapet «Den
russisk-ortodokse kirke» fra firmaet «MIDAS HERITAGE
2000» (64 kanaler), som også er oppført på lista over kirkas

utstyr på Frelserkatedralens hjemmesider. Forresten, mens vi har sjansen vil vi gjerne spørre offentligheten om følgende: Hvordan ser de «roterende hodene» ut, som det ifølge hjemmesiden skal være hele 16 stykker av i katedralen?

(23.2.2012)

*

Maria Alekhinas sluttappell

Denne prosessen er symptomatisk og megetsigende. I lang tid vil makthaverne se tilbake på den og skjemmes. Hver etappe av prosessen har vært lovløshet i sin essens. Hvordan kan det ha seg at vår opptreden, som i sitt utgangspunkt var en liten og til dels klossete handling, vokste til en så enorm tragedie?

Det er åpenbart at slikt ikke er mulig i et friskt samfunn, at Russland som stat allerede i lang tid har minnet om en tvers igjennom syk organisme. Og denne sykkeligheten eksploderer i resonans når man kommer borti betente verkebyller. En slik sykkelighet blir først lenge tiet i hjel av offentligheten, men munner alltid ut i en samtale. Se, her er den formen for samtale som våre makthavere er i stand til – denne rettsprosessen er ikke bare en ond, grotesk maske, det er selve ansiktet til samtalen med enkeltmennesker i vårt land.

På samfunnsnivå trenger man ofte en situasjon eller en impuls for å få i stand en samtale om et problem. Det er interessant at vår situasjon allerede i utgangspunktet er avpersonifisert. Når vi snakker om Putin, så mener vi i første rekke ikke Vladimir Putin, men Putin som det systemet han har skapt – maktens vertikale struktur, hvor alt i praksis styres ovenfra.

I denne vertikale strukturen tar man overhodet ikke hensyn til massenes meninger, og, noe som bekymrer meg mer, de yngre generasjonene. Vi mener at denne styringsmodellens ineffektivitet kommer til uttrykk på praktisk talt alle nivå. Her er i korte drag mine erfaringer fra møter med dette systemet.

Utdanning, som er starten på forminga av individet i samfunnet, ignorerer i realiteten individets særegenheter: Man mangler en individualistisk tilnærming, man mangler et studium av kulturen, filosofien og grunnleggende kunnskap om det sivile samfunn. Formelt sett har man disse fagene, men de undervises etter sovjetisk mønster. Som en konsekvens av dette opplever vi en marginalisering av samtidskunsten i folks bevissthet, et fravær av motivasjon til filosofisk tenkning. Vi opplever kjønnsstereotyper og at forståelsen av mennesket som samfunnsborger trenges bort i et hjørne.

Vår tids utdanningsinstitusjoner lærer oss fra barndommen av opp til å leve automatisk, stiller ikke de nøkkelspørsmålene som er knyttet til de ulike aldersnivåene, innprenter brutalitet og manglende respekt for annerledestenkende. Allerede fra barndommen av glemmer vi våre friheter.

Jeg har erfaringer fra kontakt med den psykiatriske helse-tjenesten for mindreårige, og kan si med sikkerhet at dette kan skje med enhver ungdom som mer eller mindre aktivt demonstrerer vilje til å tenke utradisjonelt. En del av barna som befinner seg der er fra barnehjem. I vårt land regnes det for normalt å legge inn et barn som har forsøkt å rømme fra barnehjemmet på psykiatrisk institusjon, og behandle det med de sterkeste beroligende medisiner, for eksempel Aminazin, som ble brukt til å temme sovjetiske dissidenter tilbake på 1970-tallet.

Dette er spesielt skadelig når behandlinga generelt er basert på straff og enhver form for psykologisk hjelp er fraværende. All behandling der er basert på frykt og underkastelse, og som en konsekvens øker barnas brutalitet dramatisk. Mange av barna er analfabeter, men det er ingen som forsøker å gjøre noe med denne situasjonen, snarere tvert om, de siste dråpene av motivasjon til utvikling blir banket ut av dem, de lukker seg inn i seg selv, slutter å ha tillit til omverden. Jeg vil påpeke at en slik oppvekst åpenbart er til hinder for erkjennelsen av indre friheter, også religiøse, og dette er et massefenomen.

Følgene av en slik prosess er en ontologisk ydmykhet, en hverdagslig ydmykhet gjennom sosialisering. For meg er denne overgangen eller dette bruddet bemerkelsesverdig, for dersom vi betrakter den i lys av den kristne kulturen, ser vi hvordan ideene og symbolene byttes ut med de diametralt motsatte. På den måten forstås ydmykhet, en av de viktigste kristne kategoriene, heretter i hverdagslig forstand ikke som en vei til renselse, styrke og menneskets endelige frigjøring, men, tvert om, som en måte å underkue det. For å sitere Nikolaj Berdjajev: Ydmykhetens ontologi er ontologien til Guds slaver, ikke Guds sønner.

Da jeg deltok i organiseringa av den økologiske bevegelsen, innså jeg en gang for alle viktigheten av indre frihet som grunnlag for handling, men også viktigheten av handling som sådan. Jeg lar meg fremdeles overraske over at det i vårt land er nødvendig å samle flere tusen mennesker for å kunne stoppe én eller en håndfull embetsmenns maktmisbruk.

Jeg vil understreke at prosessen mot oss – det er en meget-sigende bekreftelse på at man trenger et grunnlag på tusener

av personer over hele verden for å bevise det åpenbare. Det at vi tre ikke er skyldige. Vi er ikke skyldige, det snakker hele verden om. Hele verden snakker på konserter, hele verden snakker på Internett, hele verden snakker i pressen. Dette er noe man snakker om i parlamentet. Storbritannias statsminister møter vår president ikke med ord om olympiaden, men med spørsmålet: «Hvorfor sitter tre uskyldige jenter i fengsel? Det er en skam.»

Men enda mer overraskende for meg er det at folk ikke tror at de kan påvirke makthaverne på noen måte. Under demonstrasjonene, på det stadiet da jeg samlet underskrifter og organiserte denne innsamlinga, var det svært mange som spurte meg, og de spurte med en oppriktig forundring, hvorfor bryr vi oss om en liten skog, om den er aldri så mye urskog. Hva angår det dem at vår statsminister Dmitrij Medvedevs kone har planer om å bygge en representasjonsbolig der? Og dermed ødelegge det eneste naturreservatet for einerskog i Russland. Folk har altså sluttet å føle at vårt lands territorium tilhører dem – borgerne.

Disse folkene har sluttet å oppfatte seg selv som borgere. De oppfatter seg bare som automatiske masser. De føler ikke at skogen tilhører dem, ikke engang når den ligger like ved hjemmene deres. Jeg lurer til og med på om de er seg bevisst at deres eget hus tilhører dem. For dersom en eller annen grave-maskin kjører opp til inngangspartiet og man sier til beboerne at de må flytte og at «Unnskyld, vi river ned huset deres. Nå skal en embetsmann ha sin residens her», så vil disse folkene bare ydmykt samle tingene sine, pakke veskene og gå ut på gata. Og de vil sitte der helt til myndighetene forteller dem hva de skal gjøre videre. De er helt amorfe og det er svært trist.

Etter å ha tilbrakt nesten et halvår i varetekt har jeg forstått at fengselet er et Russland i miniatyr. Vi kan begynne med administrasjonsformen – det er den samme maktens vertikale struktur, hvor ethvert problem kun kan løses ved sjefens direkte inngripen. Det finnes ingen horisontal fordeling av oppgaver, noe som kunne ha gjort livet betydelig lettere for alle. Det finnes ikke noe personlig initiativ, tysting og gjensidig mistillit blomstrer. I varetektsfengselet, som i landet for øvrig, gjøres alt for å viske ut menneskets personlighet, å redusere det til dets funksjoner, enten det måtte være som ansatt eller innsatt.

Det strenge regimet, som man raskt venner seg til, ligner på regimet for livet for øvrig, som vi blir tvunget inn i fra fødselen av. Innenfor slike rammer begynner folk å ta til takke med lite, i fengselet kan det for eksempel være en duk eller plastikkserveise, som man kan få tak i bare med ledelsens personlige velsignelse. Utenfor murene kan det være status i samfunnet, som folk også setter svært høyt. Dette har forundret meg gjennom hele livet. Et annet moment er forståelsen av dette «regimet» som et skuespill, hvor alt under overflaten viser seg å være et kaos. Bak det ytre regimet avsløres de fleste av prosessene som desorganiserte og suboptimale. Det er åpenbart at dette ikke fører til noen forbedring, snarere tvert om, folk blir enda mer fortapt, både i tid og rom. Mennesket vet ikke, slik det også er ellers i landet, hvor man skal henvende seg med det ene eller det andre spørsmålet, derfor henvender de seg til varetektsfengselets leder, utenfor murene er dette altså sjefen Putin. Generelt kan man altså si at vi er mot det putinske kaoset som bare i sitt ytre er et «regime».

Når vi uttrykker i tekster det samlede bildet av et system hvor det foregår en mutasjon av faktisk talt alle institusjoner (mens de opprettholder den ytre formen), hvor det sivilsamfunnet vi holder så høyt ødelegges, så foretar vi ingen direkte ytring, ytringen vår bare *antar* det direkte utsagnets form. For oss er denne formen en kunstnerisk form. Motivasjonen er i dette tilfellet identisk med motivasjonen ved en direkte ytring, og blir svært godt uttrykt med Evangeliets ord: «... den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, skal det lukkes opp for.» Jeg tror oppriktig at det vil lukkes opp for oss, men, akk, foreløpig er vi av en eller annen grunn bare blitt stengt inne i fengselet.

Det er svært merkelig at når myndighetene reagerer på våre handlinger, tar de overhodet ikke hensyn til de historiske erfaringene med kjetteri.

«Det land er ulykkelig hvor helt enkel ærlighet i beste fall blir oppfattet som heroisme, og i verste fall – som psykisk ubalanse,» skrev dissidenten Bukovskij. Det har ikke gått så lang tid, men det er som om hverken Den store terroren eller motstanden mot den har eksistert. Vi er anklaget av mennesker uten hukommelse.

«Mange av dem sa: ‘Han har en ond ånd i seg, han er gal. Hvorfor hører dere på ham?’» – Disse ordene tilhører jødene, som anklaget Jesus Kristus for gudsbespottelse. De sa: «Vi steiner deg for gudsbespottelse» (Joh 10:33) – det er interessant at nettopp dette verset blir brukt av Den russisk-ortodokse kirke som uttrykk for deres oppfatning av gudsbespottelse.

Denne oppfatninga bekrefte av et dokument som er lagt ved vår sak. Med en slik oppfatning refererer Den russisk-ortodokse kirke til Evangeliet som en statisk religiøs sannhet.

Man forstår ikke lenger Evangeliet som en åpenbaring, som det var fra første stund. Det forstås som en monolitt som kan deles opp i sitater og puttes inn hvor det måtte passe, i et hvilket som helst dokument, det kan brukes for ethvert formål. Og Den russisk-ortodokse kirke har ikke engang brydd seg om å sjekke opp hvilken kontekst ordet gudsbespottelse brukes i. At det i det gitte tilfellet ble brukt mot Jesus Kristus.

Den religiøse sannhet skal ikke være statisk, man må forstå åndens iboende utvikling, menneskets prøvelser, dets tosidighet, splittelse. Alle disse tingene blir fortolket i kunsten og filosofien. Alle disse tingene er det nødvendig å gjennomleve for å utvikles. Bare ved å gjennomleve disse tingene kan mennesket komme fram til noe som helst, og det vil komme dit hele tida. Den religiøse sannheten er en prosess, ikke et gitt resultat, som man kan putte inn hvor det måtte passe. Alle disse tingene, som jeg har snakket om, disse prosessene, de blir fortolket i kunsten og filosofien. Også i samtidskunsten.

En kunstnerisk situasjon kan, og etter mitt syn må den inneholde en indre konflikt. Og jeg blir svært irritert over denne «såkaltheten» i anklagetekstens omtale av samtidskunst. Jeg har lyst til å minne om at under rettergangen mot poeten Brodskij benyttet man seg av akkurat det samme – hans dikt ble omtalt som «såkalte dikt», og vitnene hadde ikke lest dem, på samme måte som noen av vitnene i vår sak ikke var øyenvitner til det som skjedde, men har sett videoen på Internett. Våre beklagelser blir øyensynlig også oppfattet i anklagernes hode som «såkalte», selv om dette er fornærmende og påfører meg moralsk skade og sjelelig traume, fordi de var oppriktige.

Jeg er så lei for at det er blitt ytret så mange ord og dere har fremdeles ikke forstått dette. Eller så koketterer dere når dere snakker om våre beklagelser som ikke oppriktige beklagelser. Jeg forstår ikke hva mer dere vil høre. For meg er det bare prosessen som har status som «den såkalte prosessen», jeg frykter dere ikke. Jeg er ikke redd for løgn og oppspinn, et dårlig tildekket bedrag i den såkalte domstolens dom. For dere kan bare ta fra meg den såkalte friheten som eksisterer i Russland (det er bare den som finnes i Den russiske føderasjonen). Min indre frihet kan ingen ta fra meg.

Den eksisterer i ordet, den vil fortsette å eksistere takket være åpenheten, når dette blir lest og hørt av tusenvis av mennesker. Denne friheten videreføres med hver ikke-likegyldige person som hører oss i dette landet, med alle som har funnet en resonans av denne prosessen i seg selv, slik Franz Kafka og Guy Debord engang gjorde det. Jeg tror på at nettopp ærlighet og åpenhet, tørsten etter sannheten gjør hver og en av oss litt mer fri. Det vil vi få se.

(8.8.2012)

*

Nadezjda Tolokonnikovas sluttappell

I det store og det hele handler denne prosessen ikke om tre vokalister i gruppa «Pussy Riot». Dersom det var slik, ville ikke det som skjedde her ha noen som helst betydning. Denne prosessen handler om hele Den russiske føderasjonens statlige system, som, til sin egen ulykke, i sin brutalitet overfor enkeltmennesket, sin likegyldighet til dets ære og verdighet

repeterer alt det verste som noen gang er blitt gjort i Russlands historie. Imitasjonen av en rettsprosess nærmer seg malen i Stalins «trojkaer». Slik er det også hos oss en etterforsker, dommer og statsadvokat. Og det finnes en politisk bestilling på undertrykkelse som bestemmer trekløverets ord, handlinger og beslutninger.

Hvem er skyldig i at opptreden i Frelserkatedralen fant sted og den påfølgende prosessen mot oss? Det autoritære politiske systemet. Det gruppa Pussy Riot driver med er opposisjonell kunst eller en politikk som tar i bruk former utviklet av kunsten. Uansett er det en form for sivil aktivitet i en situasjon hvor de grunnleggende menneskerettighetene – menneskets sivile og politiske friheter – blir undertrykt av et korporativt statlig system. Unge mennesker – som i løpet av hele 2000-tallet har opplevd å bli systematisk og ubarmhjertig flådd gjennom en planmessig tilintetgjørelse av deres friheter – har nå gjort opprør. Vi lette etter en ekte åpenhjertighet og enkelhet, og fant dette i pønk-opptredenens hellige dårskap.

Lidenskap, åpenhjertighet, naivitet er mer verdt enn hykleriet, koketteriet eller den påtatte sømmeligheten som maskerer forbrytelser. Statsoverhodene står i katedralen med korrekte ansiktsuttrykk, men de er hyklere som synder mange ganger mer enn oss.

Vi gjennomfører våre politiske pønk-konserter fordi det russiske statssystemet er preget av forstokkethet, lukkethet og et kastesystem, samtidig som dets politikk er så underlagt smale korporative interesser at bare det å puste inn russisk luft er smertefullt. Vi er kategorisk motstandere av og blir tvunget til å handle og leve politisk på grunn av:

- bruken av tvang og maktmetoder for å regulere sosiale prosesser;
- situasjonen hvor de disiplinære strukturene er blitt statens viktigste organer: maktapparatet (hæren, politiet, spesialstyrkene) og deres respektive midler til å sikre den politiske «stabiliteten» (fengsel, preventive arrester, mekanismer for brutal kontroll med borgernes oppførsel);
- en påtvungen sivil passivitet fra majoriteten av landets innbyggere;
- en total dominans fra den utøvende makts strukturer over den lovgivende og dømmende makt.
- Dessuten lar vi oss virkelig irritere over de skandaløst svake horisontale båndene mellom ulike deler av samfunnet. En situasjon som er bygget på frykt og den skandaløst dårlige politiske kulturen, som blir bevisst framdyrket av statsapparatet og dets medhjelpere (Patriark Kirill: «De russisk-ortodokse går ikke i demonstrasjoner»);
- vi liker ikke statsapparatets manipulasjon av den offentlige opinion, slik dette enkelt blir gjort takket være knallhard kontroll over det store flertallet av mediekanaler (et tydelig eksempel på dette er den uhørt frekke kampanjen mot Pussy Riot som var fundert på forvrenging av fakta og ord, og som bredte seg i praktisk talt alle russiske medier, med unntak av et fåtall uavhengige medier).

Likevel konstaterer jeg nå at selv om denne situasjonen er autoritær og dette politiske systemet er autoritært, så observerer jeg likevel et visst nederlag, et nederlag for dette politiske systemet i kampen mot de tre deltakerne i Pussy Riot, fordi det som systemet hadde regnet med, det har ikke skjedd. Dessverre for dem er det ikke slik at hele Russland

fordømmer oss, og for hver dag som går er det stadig flere mennesker som tror oss mer og mer, som tror på oss og anser at vi bør få leve i frihet, ikke bak lås og slå. Jeg ser dette på de menneskene jeg møter. Jeg møter folk som er representanter for dette systemet, som arbeider i de ulike organene, og jeg ser mennesker som er frarøvet sin frihet. For hver dag øker tallet på mennesker som støtter oss, ønsker oss lykke til, at vi må bli løslatt snarest mulig og snakker om at vår politiske opptreden var riktig, at vi har blottstilt det politiske systemets verkebyller og slått til mot det ormebolet som har kastet seg over oss.

Disse menneskene prøver etter beste evne å gjøre livene våre lettere, og det er vi svært takknemlige for. Vi er takknemlige overfor alle dem som støtter oss utenfor fengselsmurene, de er et enormt antall. Jeg vet dette og jeg vet at det nå også er et enormt antall russisk-ortodokse som viser sin støtte til vår sak, blant annet utenfor rettssalen, som ber for oss, ber for de medlemmene av Pussy Riot som er innesperret. Vi blir vist de små bøkene som russisk-ortodokse deler ut, som inneholder bønner for dem som sitter innesperret. Dette alene viser at det ikke finnes en enhetlig gruppe, at det ikke finnes en enhetlig sosial gruppe av russisk-ortodokse troende, slik aktoratet prøver å framstille det. En slik gruppe finnes ikke, og nå er det stadig flere troende som stiller seg på Pussy Riots side. De mener at det vi har gjort ikke kvalifiserer til fem måneder i varetektsfengsel, og i hvert fall ikke tre års frihetsberøvelse, slik statsadvokaten ønsker. Og for hver dag som går, forstår folk bedre og bedre at dersom deres politiske system har rettet så kraftige skyts mot tre jenter som optrådte i 30 sekunder i Frelserkatedralen, så betyr det kun at dette

politiske systemet frykter sannheten, frykter den oppriktigheten og åpenhjertigheten vi representerer. Vi lurer ingen, vi har ikke fart med løgn ett eneste øyeblikk i løpet av denne prosessen, mens den andre siden opptrår høyst uredelig og folk skjønner det, folk føler sannheten, sannheten har virkelig et ontologisk, reelt overtak over løgnen. Det står skrevet om det i Bibelen, blant annet i Det gamle testamente. Sannhetens veier vinner alltid over løgnens, svikets og bedragets veier, og for hver dag vinner sannhetens veier mer og mer, selv om vi fortsetter å sitte bak murene og sannsynligvis vil befinne oss der for en lang periode framover.

I går opptrådte Madonna med teksten Pussy Riot på ryggen. Det at vi holdes her, ulovlig og med en fullstendig løgnaktig anklage, blir sett av stadig flere. Og det er gripende. Jeg blir grepet av at sannheten virkelig vinner over løgnen. Selv om vi fysisk befinner oss her, er vi friere enn alle disse menneskene som sitter overfor oss på påtalemaktens side, fordi vi kan si akkurat det vi vil, og vi sier det vi vil. Mens de som sitter der sier bare det som den politiske sensuren lar dem si, de kan ikke ytre ord som «pønkebønn», «Jomfru Maria, jag Putin vekk», de kan ikke uttale de frasene fra vår pønkebønn som angår det politiske systemet. De mener kanskje at det ville ha vært passende å fengsle oss fordi vi opponerer mot Putin og hans system, men det kan de ikke si, fordi det er forbudt. Deres munn er dessverre sydd igjen, de er her kun som dukker. Jeg håper at de innser dette og at de til slutt også velger frihetens, sannhetens og oppriktighetens vei, fordi alt dette står over det statiske, den påtatte sømmeligheten og hykleriet.

Det statiske og sannhetssøken er alltid motsetninger, og i denne prosessen ser vi de menneskene som forsøker å finne

noe ekte, forsøker å finne sannheten, og de menneskene som forsøker å lenke fast dem som ønsker å finne sannheten.

Mennesket er en skapning som alltid gjør feil, det er ikke fullkomment, det søker alltid etter visdom, men besitter den aldri, nettopp derfor oppstod filosofien, nettopp derfor er filosofen en person som elsker visdommen og søker etter den, men aldri besitter den. Nettopp det får ham til å handle, tenke og leve slik han til syvende og sist lever. Og nettopp dette fikk oss til å dra til Frelserkatedralen. Og jeg antar at kristendommen – slik jeg har forstått den etter å ha studert Det gamle testamentet og særlig Det nye testamentet – at den støtter nettopp søken etter sannheten og konstante forsøk på å overvinne seg selv, å overvinne den man har vært før. Det er ikke tilfeldig at Kristus var sammen med synderne, han snakket om at han hjelper dem som gjør feiltrinn, «jeg tilgir dem», men av en eller annen grunn ser jeg ikke noe av dette i denne prosessen, som foregår under kristendommens fane. Jeg føler at aktoratet trækker på kristendommen.

Advokatene snur ryggen til sine fornærmede, jeg forstår det nettopp slik. For to dager siden holdt advokaten Tarakhtunin et innlegg om at alle burde forstå at advokaten ikke på noen måte stiller seg solidarisk med de menneskene de representerer. Advokaten finner det altså etisk problematisk å representere de menneskene som ønsker å sette de tre medlemmene i Pussy Riot i fengsel. Hvorfor de ønsker å sette oss i fengsel vet jeg ikke, kanskje har de rett til det, men jeg viser bare til at advokaten åpenbart må ha begynt å skamme seg. De utropene som var adressert til ham, «En skam! Bødler!», må på et vis ha truffet ham, og det viser at sannheten og det gode alltid vil vinne over løgnen og det

onde. I tillegg har jeg på følelsen at noen høyere makter står bak innleggene til våre opponenter advokater, sånn som de gang på gang begår feil og forsnakker seg, de kaller oss «de fornærmede», det sier praktisk talt alle advokatene, deriblant advokat Pavlova, som er svært negativt innstilt til oss. Likevel er det noen høyere makter som får henne til å si «de fornærmede» om oss, og ikke om dem som hun forsvarer.

Jeg vil ikke begynne å sette noen merkelapper, jeg har på følelsen at det ikke finnes noen vinnere, tapere, fornærmede, eller anklagede her, vi må bare etablere en kontakt, etablere en dialog og en felles søken etter det sanne og ekte og sammen søke visdom, være filosofer sammen, ikke bare stigmatisere og klistre merkelapper på folk. Det er det siste et menneske kan gjøre. Og Kristus fordømte det. Her og nå i denne prosessen blir vi utsatt for en hån. Hvem kunne tro at mennesket og det statssystemet det kontrollerer på ny og på ny er i stand til å begå absolutt umotivert ondskap? Hvem kunne tro at historien – i særdeleshet den relativt nylige erfaringen med Stalins fryktelige, store terror – overhodet ikke skulle lære oss noe. Jeg får lyst til å gråte når jeg ser hvordan virkemidlene til den middelalderske inkvisisjonen får dominere vårt land, Den russiske føderasjonens ordensmakt og rettsvesen. Men fra det øyeblikket vi ble arrestert har vi ikke lenger kunnet gråte, vi har glemt hvordan det er å gråte, vi ropte fortvilt under våre pønkekonserter, på den måten vi kunne, så mye vi klarte om ledernes og maktas lovløse oppførsel, men nå er vi blitt fratatt vår stemme.

Vi ble fratøvet vår stemme 3. mars 2012, da vi ble arrestert basert på en påtale konstruert av den statlige etterforskningsenheten i Moskva under ledelse av medarbeidere fra

senteret for bekjempelse av ekstremisme. Den påfølgende dagen ble stemmene frarøvet millioner under det såkalte «valget». I løpet av hele prosessen har man nektet å lytte til oss, nettopp lytte. Å lytte betyr å ta inn over seg, å samtidig tenke, søke mot visdom, være filosofer. Jeg mener at ethvert menneske i dypet av sin sjel bør søke etter dette, ikke bare de menneskene som har studert ved et eller annet filosofisk fakultet. Den formelle utdanninga alene er ubetydelig. Den er ubetydelig og advokat Pavlova beskylder oss hele tida for manglende utdanning. Det viktigste for oss er søken, søken etter å vite og forstå. Det er det mennesket kan oppnå av seg selv, utenfor utdanningsinstitusjonens vegger. Og regaler eller akademiske grader, de betyr ingenting i denne sammenhengen. Et menneske kan besitte en enorm mengde kunnskap uten å være menneske ... Pythagoras snakket om at kunnskap ikke kan lære noen fornuft. Vi er her, dessverre, nødt til å konstatere at dette er sant. Vi er her bare som dekorasjon, som elementer av livløs natur, kropper som er blitt brakt til rettsalen. Dersom våre klager etter mange dagers anmodninger, overtalelser og kamp til slutt blir vurdert, så blir de uten unntak avvist. Derimot så hører domstolen – dessverre, ulykkeligvis for oss, for dette landet – på statsadvokaten som gang på gang forvrenger våre ord og uttalelser, reduserer dem til ingenting. Man gjør ikke noe forsøk på å skjule at det grunnleggende prinsippet om de to sidenes jevnbyrdighet blir brutt, og dette framstår som et eksempel som skal etterfølges.

30. juli, under rettsprosessens første dag, la vi fram vår reaksjon på anklagedokumentet. De tekstene vi hadde skrevet ble lest opp av forsvarsadvokat Violetta Volkova, ettersom domstolen kategorisk har nektet de tiltalte å ta ordet. Dette

var vår første mulighet til å komme til orde etter fem måneder i fengsel. Inntil dette var vi i fengsel, sperret inne, derfra kan vi ikke gjøre noe, ikke komme med erklæringer, vi kan ikke spille inn filmer i varetektsfengslet, vi har ikke tilgang til Internett. Vår advokat får ikke engang lov til å ta med noen former for papirer til oss, fordi det også er forbudt. 30. juli uttalte vi oss for første gang, vi inviterte til kontakt og dialog, ikke til kamp eller konfrontasjon. Vi strakte ut hånda til dem som av en eller annen grunn oppfatter oss som sine fiender. Til svar lo man av oss, de spyttet i den utstrakte hånda. «Dere er ikke oppriktige,» sa man. Men det var det ingen grunn til. Ikke døm andre på dere selv. Vi snakket, slik vi forresten alltid gjør, oppriktig og sa nettopp det vi tenker. Vi er nok barnslig naive i vår tro på vår sak. Likevel angrer vi ikke på noe av det vi har sagt, heller ikke det som ble sagt den dagen. Selv om vi er utsatt for baktalelse, så baktaler vi ikke selv. Vi befinner oss i en fortvilet situasjon, men fortviler ikke, vi er jaget, men ikke forlatt. Det er lett å fornedre og utslette åpne mennesker, men når jeg er maktesløs, er jeg sterk.

Lytt til oss! Til oss, og ikke det Arkadij Mamontov sier om oss. Ikke forvreng og snu opp ned på alt det vi har sagt, og tillat oss å opprette dialog og kontakt med landet, som også er vårt, ikke bare Vladimir Putin og Patriarkens. Jeg tror – på samme måte som Solzjenitsyn gjorde det – at ordet til slutt vil bryte ned betongen. «Det betyr altså at Ordet er mer oppriktig enn betongen? At Ordet ikke er en ubetydelighet? ... Slik reiser også de edelmodige menneskene seg, og deres ord bryter ned betongen.» (Solzjenitsyn, *I første krets*).

Jeg, Katja og Masja sitter i fengsel, men jeg oppfatter ikke at vi har lidd nederlag. På samme måte som heller ikke

dissidentene var tapere. De holdt ut regimets dom der de forsvant i psykiatriske institusjoner og fengsel. Kunsten å etablere epokens portrett kjenner ikke vinnere og tapere. Slik også medlemmene i Oberiu forble kunstnere til siste slutt, til de ble «utrensket» i 1937. Vvedenskij skrev: «Vi finner behag i det uforståelige, det uforklarlige er vår venn.» I henhold til offisielle dokumenter døde Aleksandr Vvedenskij den 20. desember 1941. Årsaken er ukjent, enten dysenteri i fengselsvogna eller en kule fra noen i eskorten. Det fant sted på jernbanen mellom Voronezj og Kazan.

Pussy Riot er Vvedenskij's elever og etterfølgere. Vi føler slektskap med hans prinsipp om det dårlige rimet («Det hender at man kommer til å tenke på to rim, et godt og et dårlig, og jeg velger det dårlige: Det er nettopp det som blir det riktige.»)

«Det uforklarlige er vår venn,» var Oberiu-medlemmenes elitistiske og raffinerte oppgave, deres søken etter tanker på grensen av mening ble endelig realisert, med deres liv som pris. Liv som ble tatt av den meningsløse og fullstendig uforklarlige store terroren. Med sine egne liv som pris viste Oberiu-medlemmene, uten å ville det, at deres følelse av det meningsløse og ulogiske som epokens nerve var sann. Med det løftet de kunsten til et historisk nivå. Prisen for å delta i historiens skapelse er alltid uforholdsmessig stor for det enkelte individ, men nettopp i denne deltakelsen ligger poenget med den menneskelige eksistens. Å være fattig, men berike de mange, å ikke eie noe, men ha alt. Dissidentene og Oberiu-medlemmene regnes som døde, med de er levende, de straffes, men de dør ikke.

Husker dere hvorfor den unge Dostojevskij ble dømt til døden? Hele hans forbrytelse bestod i at han fortapte seg i

sosialismens teorier og i en krets av fritenkere, som samlet seg hos Petrasjevskij på fredagene, diskuterte Fourier og George Sands tekster. Og på en av de siste fredagene leste han høyt fra Belinskij's brev til Gogol, som etter domstolens mening var fylt av (NB!) «frekke uttalelser mot Den russisk-ortodokse kirka og Tsarmakta». Etter alle forberedelsene til henrettelsen, etter «ti minutter med fryktelige, ulidelig skrekkelige minutter i påvente av døden» (Dostojevskij), ble det erklært at straffen skulle endres til fire års straffearbeid med påfølgende militærtjeneste.

Sokrates ble anklaget for å «forlede ungdommen» med sine filosofiske samtaler og uvilje til å anerkjenne de atenske gudene. Sokrates hadde forbindelser til sin indre gudommelige stemme, han kjempet ikke mot gudene, noe han også snakket om mange ganger. Men hvem la vekt på det, når Sokrates tirret de innflytelsesrike innbyggerne i byen med sin kritiske, dialektiske, fordomsløse tankegang? Sokrates ble dømt til døden, og etter å ha nektet å rømme (noe hans elever oppfordret ham til), drakk han kaldblodig et beger med gift, selsnepe, og døde.

Dere har vel ikke glemt hvordan Stefanus, apostlenes etterfølger, avsluttet sitt jordlige virke? «Da fikk de i hemmelighet forledet noen til å påstå: 'Vi har hørt ham si spottende ord mot Moses og mot Gud.' Slik hisset de opp folket og de eldste og de skriftlærde. Og de gikk mot ham, grep ham og dro ham fram for Rådet. Der førte de fram falske vitner som sa: 'Denne mannen holder ikke opp med å tale mot dette hellige sted og mot loven'» (Apostlenes gjerninger 6:11). Stefanus ble kjent skyldig og dømt til døden ved steining.

På samme måte håper jeg at alle husker godt hvordan jødene sa til Kristus: «Vi steiner deg ikke for noen god

gjerning, men for gudsbespottelse» (Joh 10:33). Og til slutt bør man huske hvordan jødene karakteriserte Jesus Kristus: «Han har en ond ånd i seg, han er gal.»

Dersom lederne, konger, presidenter og statsministere, folket og dommerne kjente til og forstod frasen «Det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer», så ville de ikke ha dømt uskyldige.

Vår ledere på sin side er foreløpig mest opptatt av å dømme, ikke barmhjertighet. Forresten, takk til Dmitrij Medvedev for nok en aforisme. Han som karakteriserte sin presidentperiode med slagordet «frihet er bedre enn ufrihet,» har med sine treffsikre ord gjort det mulig at den tredje perioden til Putin kan gå inn i historien med aforismen «fengsel er bedre enn å bli steinet».

Jeg vil gjerne be dere tenke grundig over følgende tanke fra Montaigne, filosofen som på 1500-tallet skrev sine *Essays*, der han forkynte toleranse og skeptisk avviste alle ensidige systemer og doktriner.

«Man holder sine egne antakelser for høyt dersom man bruker dem som grunnlag for å brenne levende mennesker.»

Er det i det hele tatt noen mening i å dømme levende mennesker, sette dem i fengsel bare på grunn av anklagerens antagelser, som i praksis mangler grunnlag? Ettersom vi ikke har følt eller føler noe religiøst hat og fiendskap, kan ikke våre anklagere gjøre annet enn å ty til pseudo-vitner. Et av dem, Motilda Sigizmundovna Ivasjtsjenko, ble skamfull og dukket ikke opp i retten. Da gjenstår de løgnaktige vitnesbyrdene fra herrene Troitskij og Ponkin, og fru Abramenkova. Og for øvrig finnes det ingen «beviser» for vårt hat og fiendskap, utenom deres såkalte ekspertrapport,

som domstolen, dersom den var ærlig og rettferdig, måtte erklære for ugyldig bevis, ettersom det ikke er en vitenskapelig, strengt objektiv tekst, men et skittent, løgnaktig papir fra den middelalderske inkvisisjonens tid. Det finnes ingen andre beviser som på noen som helst slags måte kan belegge at vi har hatt noe slikt motiv. Aktoratet kvier seg for å anføre utdrag fra Pussy Riots tekster eller intervjuer, ettersom de er bevis for mangelen på motiv. Hvorfor har ikke aktoratet anført denne teksten, som forresten finnes i påtaledokumentet? «Vi er ærbødige overfor religioner og overfor de ortodokse i særdeleshet, nettopp derfor blir vi opprørt over at den store og lyse kristne filosofien blir brukt på en så skitten måte. Vi blir forbannet over at det aller vakreste blir behandlet som dritt.» Slik lyder det i et intervju Pussy Riot ga til bladet *Russkij reporter*. Vi blir fortsatt forbannet over dette, og det er virkelig smertefullt å se på.

Det at vi ikke har oppvist noen form for fiendskap eller hat til religioner eller troende viser alle forsvarers vitner, som også har vitnet om våre personlige egenskaper. I tillegg til alle andre karakteristikker ber jeg om at man tar hensyn til resultatene av den psykologisk-psykiatriske ekspertundersøkelsen, som ble utført på meg etter etterforskningens ordre i varetektsfengsel nr. 6. Ekspertene viste følgende: De verdier jeg holder meg til i livet er «rettferdighet, gjensidig respekt, humanisme, likhet, frihet». Det sa en ekspert, en person som ikke kjenner meg, og etterforsker Rantsjenko skulle nok gjerne ha sett at eksperten sa noe annet, men mennesker som elsker og verdsetter sannheten er åpenbart likevel i flertall. Og der har Bibelen rett. Verken hos meg, Aljokhina eller Samutsevitj har man funnet sterke eller vedvarende affekter

eller andre psykologiske verdier som kunne tolkes som hat eller fiendskap til noen eller noe som helst.

Derfor,

*Åpne alle dører, ta epålettene av,
Kjenn frihetens lukt med oss.*

(Pussy Riot, «Død over fengselet, slipp protesten fri»)

(8.8.2012)

© 2013 Pussy Riot
Published by agreement with Freepussyriot.org
Norsk oversettelse: © 2013 Martin Paulsen
Flamme Forlag
www.flammeforlag.no
1. opplag 2013

Bildet på omslaget viser Jekaterina Samutsjevitj, Nadezjda Tolokonnikova og Maria Aljokhina under en rettshøring i Moskva, juli 2012. Foto: Camera Press/Scanpix

Design: Aslak Gurholt Rønsen (Yokoland)
Ombrekk: Jørn Aagaard
Satt i Mercury 9/12,5

ISBN 978-82-8288-027-5

Utgivelsen er støttet av Fritt Ord.

Join our club: www.flammeforlag.no/singelklubben

ISBN 978-82-8288-027-5

